

не намѣришь. Стоити са праведно да бждеш мжченъ, и да та не пожалатъ пріатели ти, да та не оплачатъ сродници ти, да та не поминва Черквата, тѣй е отредилъ Богъ. Възлюбилъ е, говори каатвата, нѣка ѿ има: не е цѣлъ благословеніето, нѣка го не намѣри. „Возлюбѣи каатвѣ, ѿ пріидетъ ѣмъ: не восхотѣ благословеніа, ѿ ѹдалитса ѿ негѡ.“(1) Нераздмне, и неблагогодарне, че защото Богъ е толкова довзрх, за тѣй ли ты презырашь добрината мѡ? Праведно та изовличава великій Павелъ. „Или ѡ богѣтствѣ благости ѣгѡ ѿ крѡтости ѿ долготерпѣніи не радѣши, не вѣдѣи, ѿкѡ благодсть Бѡжіа на покааніе та ведѣтъ?“(2) Поразмисли тыа словеса Апостоловы. Добрината Божіа, говори, та влече на покааніе, и това е като едно вжже, на което единтъ край държи Богъ съ ржката си, а съ дрдгіа има вързано сърдцето ти. Богъ държи, защото, колкото е възможно, не иска да та испдсти, не иска да та изгдби, иска обращеніето ти, и спасеніето ти. „Живѣ азъ, говори, не хоцѣ смѣрти грѣшника, но ѣже ѡвратѣтиса ѣмъ ѿ живѣ вѣти.“(3) Ты като сгрѣшавашъ, отдалечавашъ са отъ Бога, и Богъ отпдска вжжето, сирѣчъ оставя та на волѣта ти. Днесъ са отдалечавашъ много, ѹтрѣ помного, и Богъ та оставя на ценіето ти, и дълготърпи. Ты са отдалечавашъ, и са скыташь като заблѣдена овца въ разкратеніатъ пѣтъ на погыбельта. Далечъ отъ черквата, далечъ отъ пречистыты тайны, далечъ отъ себе си, и много далечъ отъ Бога, и при сичко това Богъ държи вжжето, и сегасъ тогасъ го подржпдва кхмъ него си. Не осѣрашь ли нѣкой пѣтъ въ сърдцето си, да та гризе свѣсть-та ти? Тогасъ Божіата ржа тегли вжжето, за да та докара на покааніе. „Благодсть Бѡжіа на покааніе та ведѣтъ.“ Нѣ ты призованъ не дохождашь, потегленъ не са влечешъ, не са обрѣцашь, не са покаювашъ. Ты си са пригвоздилъ въ обѣтіата на вѣдницата си; вързалъ си са съ веригыты на сребролюбіето си; вкоренилъ си са въ зло. Знаешъ ли, цю са сдѣчва? Отъ една страна Богъ тегли вжжето, а отъ дрдга ты са опжнѣвашъ, и най-послѣ вжжето са скжсѣва. Богъ са отпгчава, разгнѣвѣва са, напдстндѣва та, и ты паднѣвашъ, окаанне, въ едно свѣршено непокааніе, и отъ тамъ въ вѣчната мжа. Кой ты е кривъ? Ты самъ си. Кой та жали? Никой. Нѣ заклинавамъ

[1] Псал. 103. ст. 17, [2] Римл. 2. ст. 4. [3] Лев. 33.